

Maade, som Mindretallet foreslog, nemlig saaledes, at man indsatte den provisoriske Lov i en saadan midlertidig Lov, som man vedtog, inden man for- kastede den provisoriske, det vilde være en God- kjendelse af den provisoriske. Seg kan ikke indse andet, end at Vedtagelsen af en midlertidig Lov, med den provisoriske Lovs Indhold, inden den provisoriske er forkastet, i Birkeligheden er en ren og pur Godkjendelse af den provisoriske. Det kan ikke forstås paa anden Maade. Det er ganske vist, at man bagefter forkaster den pro- visoriske, men det Hele faar paa den Maade et saadant Udseende af Komedie og Spilsfagteri, at jeg ikke tror, man kan tillægge det alvorlig Be- tydning. Det have vi ikke set os i Stand til at kunne gaa med til. Vi have derefter tilbudt Re- gjeringen den samme Lov. Det var ikke vor Sag at tilbyde Regjeringen den, men det var heller ikke Regjeringens Sag at vrage den. Det har den imidlertid gjort; den har erklæret ikke at ville indbringe en saadan Lov, og at den ikke bryd sig om Folkethingets Medvirkning i saa Henseende. Dermed er vort Ansvar borte, og An- svaret for Fortsættelsen af den Tilstand, hvori vi nu ere, hviler nu paa Regjeringen helt og holdent. — Regjeringen har ved sin Færd i For- aaret bragt os ind paa en Vej, som det nu ikke er muligt for den at komme ud af, men det skulde Regjeringen have betænkt dengang, at det ikke er saa vanstelig at komme ned i den pro- visoriske, men at det bliver en meget vanstelig Historie at komme op af det.

Seg kommer derefter til det 2det Indstillings- punkt, det om Finantsloven. Der kunde ganske vist være en Del, som talte for, at den samme Indstilling havde foreligget fra Flertallets Side med Hensyn til Finantsloven som den, der fore- ligger med Hensyn til den provisoriske. Der kunde være Meget, som talte derfor; thi den Maade, hvorpaa Regjeringen har stillet sig ved den provisoriske Lov, og som jeg tror tilstrækkelig omhyggeligt og bredt at have udviklet, er virkelig af en saadan Natur, at skulde der nogenfinde være Grund for et Folkething til paa den skarpeste Maade at udtrykke sin Mistillid til Regjeringen, saa maatte det være under disse Forhold. Der var altsaa, siger jeg, fuldstændig tilstrækkelige Grunde dertil, og jeg tror ikke, at Noget kunde fortænke Folkethinget i, om det nu desuden for- kastede ogsaa Finantsloven for i Mar, saa at Mi- nisteriet stod, ikke blot uden Bevilling for dette Mar, men ogsaa uden Haab om at faae en saa- dan Bevilling. Dette have vi imidlertid ikke troet at burde foreslaa Thinget, og der foreligger ikke nogen Indstilling derom; thi det Mindretals- Indstillingspunkt, som gik ud paa en subsidær Forkastelse af Finantsloven, er jo bortfaldet der- igjennem, at selve Delingen af de to Love har fundet Sted efter Formandens Forslag, og der foreligger altsaa nu kun Indstilling om, at Fi-

nantsloven gaar over til 2den Behandling. Det, der har bevæget os dertil, er ikke noget som helst Hensyn til Regjeringen eller noget som helst Onske om at give Regjeringen det Haab, at den skulde faae denne Finantslov. Vor Indstilling maa ikke betragtes som et Tilfagn om, at vi ønske denne Finantslov vedtaget, men ubelukkende som et Onske om, at det maa være fuldstændig tydeligt og klart for Alle, hvad vi ville, saa at vor Politikk ikke skal være Gjenstand for Misforstaaelse. Det, som Flertallet for sit Bedkommende anser for det Rigtige i Diebliffet, er, at indskrænke sig til at værne om, hvad vi ere strengt forpligtede til at værne om, nemlig vor grundlovmæssige Ret. Hvad der ligger udenfor dette, have vi ikke i dette Diebliffet villet røre ved. Vi have ikke i denne Strid villet inddrage andre Momenter end de absolut nødvendige, Spørgsmaalet om Tillid eller Ikke-Tillid til Regjeringen, alle de Spørgsmaal, som her med fuldkommen Beretti- gelse maatte ligge for, og som vi meget vel — det bestrider jeg ikke, — kunde have fremdraget, meget vel kunde have udtalt os om med det Samme, have vi med Fliid villet holde borte fra Forhandlingen og Afstemningen i Dag, fordi det maa være os om at gjøre, ikke blot, at Meningen og Betydningen af en Forkastelse af den provisoriske Lov maa staa klar for Alle, men tillige, at vi i Birkeligheden ikke ville føre Striden haardere og skarpere, end vi absolut drives til at gjøre under vort Forvar for, hvad det er vor Pligt at forsvare, nemlig vor grundlovmæssige Ret her i Landet. Da enhver Forkas- telse af Finantsloven nu med en hvilken- som helst Motivering, som ikke var en For- kastelse af Finantsloven, der maatte siges at være fremtvungen af Regjeringen, efter vor Mening vilde gjøre det uklart, hvad der i Diebliffet sigtes paa, og hvad det gjælder om, have vi troet det rigtigt at indstille til Thinget at lade Finants- loven gaa til anden Behandling. Seg siger: naturligvis under Forudsætning af, at vi ikke af Regjeringen blive tvungne til det Modsatte. Det er jo klart, at, hvis der forelaa Udtalelser, som lod os antage, at Regjeringen ikke betragtede For- kastelsen af den provisoriske Lov som fuldstændigt effektiv, eller hvorefter Regjeringen i Finantslovens Overgang til anden Behandling fandt en God- kjendelse af, hvad den havde gjort, saa vilde Re- gjeringen selv derigjennem have drevet os til at forkaste Finantsloven, og jeg tvivler ikke om, at vi Alle i saa Henseende vilde have opfyldt Regje- ringens Onske. Men Sligt foreligger jo ikke; efter Regjeringens Skrivelse maa vi anse det som givet, at der ikke er nogen som helst Tvivl om, at, naar den provisoriske Lov idag forkastes, er den død, dræbt og forkastet in optima forma, og at Finantslovens Overgang til anden Behandling ikke maa opfattes som havende anden Betydning end en ganske formel, ikke betyder noget som helst